

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4To/87/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6624010465
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Hunák, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2025:6624010465.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Hunáka, PhD. a členov senátu JUDr. Jozefa Mikluša a JUDr. Michaely Bucekovej, PhD., LL.M., na verejnom zasadnutí konanom dňa 23. októbra 2025, v trestnej veci obžalovaného A. B. stíhaného pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák., konajúc o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec, sp. zn. 33T/22/2024 zo dňa 25. 08. 2025, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Tr. por. zrušuje rozsudok Okresného súdu Lučenec, sp. zn. 33T/22/2024 zo dňa 25. 08. 2025 vo výroku o treste.

Rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por.

obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v Hnúšti, bytom C. XX,

odsudzuje

podľa § 207 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. l), § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 3 písm. e), ods. 5 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. sa pre výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trest so stredným stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Lučenec, sp. zn. 33T/22/2024 zo dňa 25. 08. 2025 bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák., a to za skutok, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že

ako otec maloletého syna A. B., D. XX. XX. XXXX, hoci bol právoplatným rozsudkom Okresného súdu v Lučenci č. k. 5P 22/2022 zo dňa 02. 08. 2022 počnúc dňom 21. 04. 2022 zaviazaný k plateniu výživného mesačne vo výške 150,- € vždy do 20. dňa toho ktorého mesiaca k rukám matky dieťaťa E. F., D. XX. XX. XXXX, takto uloženú povinnosť riadne, v plnej výške a včas neplnil v obci Jelšovec a inde a za obdobie od decembra 2022 do februára 2023 vrátane dlhuje E. F. na výživnom celkovú sumu 450,- €, ktorého konania sa dopustil napriek tomu, že bol právoplatným trestným rozkazom Okresného súdu v Lučenci sp. zn. 22T 102/2022 z 16. 08. 2022 uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, odsek 3 písmeno c) Trestného zákona a bol mu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 1 rok so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Za to bol obžalovaný podľa § 207 ods. 3 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l) Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov nepodmienečne. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obžalovaného pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Po vyhlásení rozsudku si obžalovaný spolu so svojím obhajcom ponechali lehotu na podanie odvolania. Podaním doručeným okresnému súdu dňa 10. 09. 2025 (podaným na poštovú prepravu dňa 08. 09. 2025) podal obžalovaný proti uvedenému rozsudku prostredníctvom svojho obhajcu odvolanie, v ktorom uviedol, že žiada, aby odvolací súd po skutkovom a právnom posúdení veci zrušil odvolaním napadnuté výroky o treste a náhrade škody a aby vo veci sám rozhodol, alebo vec vrátil súdu prvého stupňa. Následne toto odvolanie obžalovaný doplnil prostredníctvom svojho obhajcu podaním doručeným okresnému súdu dňa 02. 10. 2025, v ktorom uviedol, že výrok napadnutého rozsudku považuje za nesprávny a nezákonný. Poukázal na to, že súd si v súlade s § 2 ods. 11 Tr. por. nevyžiadal stanovisko poštového podniku, či bola predmetná platba skutočne realizovaná a či bola doručená do dispozičnej sféry poškodenej. Súd taktiež ani nezohľadnil doklad o realizovanej platbe, ktorý predložil prostredníctvom svojho ustanoveného obhajcu. V otázke poštového poukazu mal súd uplatniť zásadu in dubio pro reo, keďže nebolo jednoznačne preukázané, či k neprevzatíu platby došlo z dôvodu na strane poškodenej alebo na strane poštového podniku. Uviedol, že bolo jednoznačne preukázané, že plnenie výživného zaslal a teda uhradil, čo by malo byť uznané ako poľahčujúca okolnosť. Dodal, že súd nevykonal dokazovanie o jeho sociálnych a majetkových pomeroch, ktoré sú rozhodujúce aj pre primeranosť trestu. Zopakoval, že súd nevyhodnotil konkrétne kroky smerujúce k splneniu jeho povinnosti, pričom splnenie povinnosti malo byť posúdené ako poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. k) Tr. zák. Uviedol, že súd pri ukladaní nepodmienečného trestu v trvaní jedného roka nerešpektoval zásady ukladania trestov, nakoľko nepodmienečný trest sa má uložiť vtedy, keď miernejší nemožno považovať za postačujúci. Dodal, že podľa § 33a ods. 3 Tr. zák. je súd povinný prihliadnúť na vyhlásenie obžalovaného a uložiť mu miernejší trest, ako by inak ukladal. Taktiež priznanie sa k spáchaniu trestného činu a jeho úprimné oľutovanie sa považuje za poľahčujúcu okolnosť, na ktorú je súd pri výmere trestu povinný prihliadnúť. Súd tak mal zväžiť ponechanie trestnej sadzby vo výmere jedného roka, avšak s jeho podmieneným odkladom. Navyše sa súd nevysporiadal s povinnosťou podľa § 34 ods. 3 Tr. zák. – prihliadnúť na vplyv trestu na rodinu obžalovaného. Preto navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý výrok o treste a vec vrátil súdu prvého stupňa, alebo vo veci sám rozhodol.

Dňa 23. 10. 2025 sa na krajskom súde konalo verejné zasadnutie, kde v konečnom návrhu obhajca obžalovaného uviedol, že sa v celom rozsahu pridriavajú podaného odvolania, ktoré veľmi podrobne súd zreferoval a zhrnul obsah. Vzhľadom na okolnosti prípadu, priznanie a oľutovanie a pomer prirážajúcich a poľahčujúcich okolností považujú trest uložený súdom prvého stupňa za neprimerane prísny, a preto navrhujú, aby primárne odvolací súd sám vo veci rozhodol. Sekundárne, aby prípadne rozhodnutie v danom rozsahu zrušil a vec vrátil na opätovné rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Naproti tomu prokurátor krajskej prokuratúry uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný a správny a navrhuje ho zamietnuť.

Obžalovaný v konečnom návrhu uviedol, že by chcel, aby ho súd prepustil a keď vyjde, tak zaplatí všetko, čo zaplatiť má.

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, na podklade podaného odvolania obžalovaného zistil, že toto bolo podané oprávnenou osobou, v zákonnej lehote, proti rozhodnutiu, proti ktorému bolo odvolanie prípustné. Následne v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, proti ktorému obžalovaný podal odvolanie, i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Po uvedenom procesnom postupe odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného bolo podané čiastočne dôvodne.

Primárne je nutné konštatovať, že výrok o vine obžalovaného A. B., ktorý bol uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák., na tom skutkovom základe, ako je vyššie uvedené, už nadobudol právoplatnosť, nakoľko obžalovaný vyhlásil podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., že sa cíti byť vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Následne obžalovaný na položené otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) Tr. por. odpovedal kladne „áno“, preto okresný

súd po procesnom postupe podľa § 257 ods. 7, 8 Tr. por. vyhlásenie obžalovaného prijal a dokazovanie vykonal len v rozsahu o treste.

Krajský súd je toho názoru, že prvostupňový súd v rámci hlavného pojednávania vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie ako ohľadom výroku o vine (krajský súd poukazuje na prijaté vyhlásenie o vine), tak aj výroku o treste. V súlade s § 168 ods. 1 Tr. por. v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä, ak si vzájomne odporovali. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona. Odôvodnenie rozhodnutia je teda zrozumiteľné, logické a presvedčivé, pričom sa v ňom prvostupňový súd vysporiadal so všetkými podstatnými okolnosťami. V podrobnostiach preto krajský súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, s ktorým sa v plnej miere stotožnil a bolo by nadbytočné odôvodnenie v tejto súvislosti na tomto mieste znovu opakovať.

Krajský súd však preskúmavajúc zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste dospel k čiastočne inému záveru, než okresný súd. Krajský súd sa plne stotožnil s druhom uloženého trestu, avšak na rozdiel od okresného súdu je toho názoru, že v danom prípade je namieste obžalovanému ukladať tento trest ešte kratšieho trvania, čo podľa názoru krajského súdu u obžalovaného lepšie napĺňa svoj účel, ako aj zásady ukladania sankcií a trestov.

Podľa § 33a ods. 2 Tr. zák., sankcie sa ukladajú s prihliadnutím na povahu a závažnosť trestného činu alebo činu inak trestného a na osobu páchatel'a a jeho pomery. Pri ukladaní sankcií sa dbá aj na to, aby uložené sankcie viedli k odňatiu výnosov z trestnej činnosti.

Podľa § 33a ods. 3 prvá veta Tr. zák., tam, kde postačí uloženie sankcie postihujúcej páchatel'a menej citeľne, nesmie byť páchatel'ovi uložená sankcia, ktorá ho postihuje citeľnejšie.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák., trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 3 Tr. zák., trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák., pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Čo sa týka výroku o treste, krajský súd dospel k záveru, že uložený nepodmienečný trest odňatia slobody považuje čo do druhu, s ohľadom na zásady ukladania sankcií podľa § 33a Tr. zák. a zásady ukladania trestov, za zákonný a spravodlivý. Čo do výmery ho však v súčasnej situácii pre obžalovaného považuje za neprimerane prísny. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým okolnostiam a zvláštnostiam daného prípadu. V zmysle § 34 ods. 3 Tr. zák. má trest postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. V zmysle § 34 ods. 4 Tr. zák. je súd povinný pri ukladaní trestu prihliadať, okrem ďalších skutočností, aj na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, či pohnútku. Primeranosť a individualizácia trestu tak núti súd prihliadať na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, a teda bráni mechanickému postupu pri rozhodovaní o treste.

Podľa § 39 ods. 1 Tr. zák., ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Podľa § 39 ods. 3 písm. e) Tr. zák., pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu však súd nesmie uložiť trest odňatia slobody kratší ako šesť mesiacov, ak je v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody menej ako päť rokov.

Podľa § 39 ods. 5 Tr. zák., pri vyhlásení o vine na hlavnom pojednávaní môže súd uložiť trest odňatia slobody znížený o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby ...

Krajský súd po prihladnutí najmä na záujem detí, ako aj na postoj obžalovaného k predmetnej trestnej činnosti a na relevantné zásady ukladania sankcií a trestov a v neposlednom rade na prijaté vyhlásenie o vine obžalovaného uzatvára, že v predmetnej veci je vhodné pristúpiť k použitiu ustanovenia § 39 ods. 5 Tr. zák. Navyše, s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu spočívajúce v tom, že dlžné výživné je vo výške 450,- Eur, ktoré sa obžalovaný prostredníctvom svojho predchádzajúceho obhajcu snažil v celosti zaplatiť, avšak k uhradeniu nedošlo v zásade z dôvodu na strane zákonnej zástupkyne poškodeného dieťaťa, krajský súd uzatvára, že sa jedná o mimoriadne okolnosti odôvodňujúce ďalšie mimoriadne zníženie uloženého trestu a to až na samú spodnú hranicu uvedenú v trestnom zákone. Krajský súd sa oboznámil s odpisom registra trestov obžalovaného, ako aj s výpisom jeho priestupkov. Krajský súd tak pri ukladaní trestu prihliadol nielen na špecifiká tohto konkrétneho prípadu ale najmä na osobu a pomery obžalovaného, ako aj snahu obžalovaného dlžné výživné uhradiť. Krajský súd sa tak uzatvára, že s ohľadom na záujem dieťaťa je vhodnejšie, aby bol obžalovaný ekonomicky činný vďaka čomu by mohol aktívne finančne prispievať na jeho výživu. Na základe uvedeného tak krajský súd obžalovanému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody mimoriadne znížený pod dolnú hranicu, a to vo výmere 6 mesiacov. Nakoľko bol obžalovaný v posledných 10 rokoch vo výkone trestu odňatia slobody, zaradil ho krajský súd na výkon tohto trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Krajský súd na druhej strane dodáva, že si je vedomý trestnej minulosti obžalovaného, ako aj skutočnosti, že sa v prípade prejednávanej prečinu už jedná o špeciálnu recidívu, avšak práve to je dôvod, pre ktorý krajský súd nevzhladol možnosť uloženia iného (príp. alternatívneho) trestu, či možnosť podmienečného odloženia výkonu trestu na skúšobnú dobu.

Na tomto mieste krajský súd poukazuje na to, že povinnosť odôvodňovať rozhodnutie nemôže byť ponímaná v takom zmysle, že je potrebné vysporiadať sa s každým argumentom. Podľa rozhodnutia ESĽP vo veci Helle verzus Fínsko zo dňa 19. decembra 1998 sa odvolací súd pri potvrdení prvostupňového rozhodnutia (zamietnutí odvolania) v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia súdu nižšieho stupňa. Podľa doterajšej judikatúry Ústavného súdu z citovaných článkov Ústavy a Dohovoru však nemožno vyvodzovať, že dôvody uvedené súdom sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za zásadný pre svoju argumentáciu (mutatis mutandis I.ÚS 56/01).

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por., odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Krajský súd po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti napadnutého výroku rozsudku z vyššie uvedených dôvodov na základe podaného odvolania obžalovaného, považujúc ho za čiastočne dôvodné, podľa § 322 ods. 3 Tr. por. po zrušení napadnutého rozsudku vo výroku o uloženom treste odňatia slobody sám vo veci rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Rozsudok bol prijatý senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Tr. por.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.